

Glasgerinkel

Glasgerinkel

Peter Kouwenberg

Uitgeverij Brave New Books
Amsterdam 2019
Bewerkte heruitgave
© Peter Kouwenberg

Foto Gerry Hurkmans
Vormgeving Ellen Schippers

Eerste, tweede en derde druk
Kwadraat, Utrecht 1987

ISBN 9789402190854

Vooraf

Het liefst had ik mijn leven lang in een doe-wah koortje gezongen, de gladgeschoren wangen in extase tegen elkaar. Maar zó dicht kan ik alleen mijzelf nog naderen: een gezicht dat blijft steken achter de spiegelende ruit. De mond verdwijnt na iedere ademtocht achter wasem en door het witte voorhoofd kan ik de takken in de wind zien slaan.

Ik voel haar warmte nog. Ook zij is in de ruit weerspiegeld. Duidelijk kan ik de gespannen uitdrukking op haar gezicht onderscheiden. Terwijl zij haar hand boven de hoorn houdt, blijft het gerinkel van de telefoon aanhouden. Ik leg mijn voorhoofd tegen het raam.

Hoofdstuk 1

Door het glas zag ik ze tussen de planten krioelen, sommige met lange bekken, andere met grote klauwen en weer andere met uitpuilende ogen. Traag bewogen ze zich voort, waarbij ze voortdurend tegen elkaar botsten en de een soms onverstoorbaar over de ander heen kroop, om een ogenblik later weer dreigend de bek naar zijn buurman open te sperren. Maar dit alles gebeurde in volkomen stilte, een stilte die me het gevoel gaf dat elk van de reptielen, zodra het zijn kans schoon zag, de ander zou verslinden.

Hoe verlangde ik op dat moment naar het vredig kwaken van de kikkers. Ik drukte mijn wang tegen de benen van mijn vader. Alsof hij mijn gedachten kon raden, tilde hij me op en droeg me naar de grote kelder, waar hij een enorme vijver had laten aanleggen. We liepen door de vele planten, die onder de altijd brandende lampen welig tierden. Het gekwaak was oorverdovend, maar we waren de vijver nog niet genaderd of er viel een stilte, die enkel door een aanhoudend geplons werd doorbroken.

Nadat hij me op de grond had neergezet, luisterde ik aandachtig of er misschien nog ergens een kikker te horen was. Wanneer er eentje begon te kwaken, kroop ik tussen de bladeren door, terwijl papa me op de voet volgde om me bij een arm beet te kunnen pakken, als ik de vijver te dicht naderde. Omdat de kikkers tussen de planten moeilijk te zien waren, kon ik slechts op het